

Vprašanje nemške vojske in oborožitve v svojem razvoju

Neustrezen instrument

Nova nemška armada - rezultat nasprotij med bloki - Borba social-demokratske opozicije proti pariškim in bonnskim sporazumom - V novih pogojih združitev mogoča s pomiritevjo ter izboljšanjem odnosov do SZ

Leta marca je zahodnonemški parlament sprejal ter odobril vrsto vojaških zakonov, na katerih bo sledila nova zahodnonemška vojska. S tem se je zaključilo dalje pоглавje v notranjem razvoju bonnske republike, ki pa se je ves čas odražalo tudi na tretju mednarodnem odnosov, bodisi med Zahodno Nemčijo in ostalimi državami, bodisi med temi državami samimi.

Pred nekaj več kot petimi leti, 18. avgusta 1950, je kancler Adenauer v nekem intervjuju dopisniku "New York Timesa", omenil možnost nemškega doprinosa za obrambo Zahoda. Bilo je to v času korejskega spopada, ko so se bili nasprotja med Vzhodom in Zahodom zaostrila do vrhuncu. Adenauer je ob tej prilikli poudaril, da se je med narodnemu komunizmu modus pospostati po robu sa me z nemškimi prispevkovi. Zahodne sile se tem njenim izjavam niso pokazale nasprotno, razen tistih, ki so v zgodbini bile že nekajkrat predmet nemškega vojaškega nasilja. ZDA so takoj, že v septembetu istega leta, predložile svetu atlantskega pakta, da se bonnska republika znotra v oboroži. Hkrati si ni težko zamisli, kako je šlo v radu tudi vsem tistim bivšim nemškim generalom in nacistom, ki so še vedno stali na stališču, da more samo močna nemška armada zagotovi Nemčiji vlogo braniteljev zahodne civilizacije pred boljevalsko nevarnostjo in pa vlogo prve sile v Evropi, to rej nekako tako, kot si je to zamislil Hitler.

Svede se je vse to nujno moralo odzriti tako in mednaroden merilu kot tudi v notranjem političnem življenju Zahodne Nemčije. Zakaj, v tem ni šlo samo za navedeno tehnično-vojaški problem, ki bi v splošnosti ne moreg povratiči več kot toliko prahu, marčev za politično vprašanje največje važnosti, bodisi v mednarodnem kot nemškem merilu. Predvsem zaradi obveznosti, ki so bile sprejeti v Postdammu in na osnovi, katerih se je bila predvidela demilitarizacija Nemčije. S prejetjem možnosti potrobozitve ter vzpostavljanje nove nemške armade, v Zahodni Nemčiji pa bi morale zahodne sile dočela spremeti svojo, ne omemljene mednarodne pogodbe vezano počitko za Nemčijo.

Kot rečeno je možnost, da v Evropi znova pojavi nemška armada, zbudila močan odpor pri vseh, ki so nekak že na lastni kolci občutili zelo pest pruskih militaristov, posebno v Franciji. Zahranični francoski obrambni ministri Plevlen je izjavil, da bi Franciji, upoštevajoč potrebe in zavezninstva, na katerih občutila, ki bi se zato zavrnula, pri Adenauerju na odpravljivo, da bi partizanci Zahodne Nemčije v zahodnih obrambnih načinu nevernosti, t.j. končne suverenosti, tudi dosegli.

Vprašanje nemške oborožitve se je v svojem razvoju kazalo v dveh aspektih: kot element hladne vojne in sporodu med Vzhodom in Zahodom, navzterni same Zahodni Nemčiji pa kot predmet v opoziciji.

Toda takratni socialdemokrati voditelj Schumacher je proti temu ni postavil, saj je proti temu zahtevalo najprej zahtevanje za nemško enakopravnost z ostalimi članji nebočo evropske obrambe skupnosti, še posebno zaradi izpostavljenosti Nemčije v primernem napadu. Samo v tem primeru, je dejal, bi socialdemokrati bili pripravljeni spremiti svoje negativno stališče do ponovne oborožitve in k temu vprašanju pristopiti pod drugim zornim kotom.

Proti oborožitvi, terje proti koaliciji in katoliškega javnega mnenja, postavili vstosti: socialdemokrati, protestantska duhovščina, sindikati in mladinske organizacije. V plopnem se je v nemški javnosti zelo razširilo socialdemokratično mnenje, da ponovno oborožitev odpoveduje sleherni možnosti združitve, mnenje, ki ga je podpirala takisto protestantska duhovščina. Znanstveni pater Niemöeller je takrat dejal, da je v nemški vojni, — Ponovno ogorčiti Nemčijo pomeni ponovljeno vojno.

Kot rečeno, težnje za ponovno oborožitvijo pri večini nemškega ljudstva niso natele na odobranje. To se je moglo opaziti tudi v volilnih rezultatih jeseni 1. 1950, ko so na Bavarskem in Hesenskem povečali število svojih glasov. Navduševali pa so se

zjanjo vsi oni militaristični in pronaciščni krog, ki so si od tega obetali določene koristi, v prvih vrsti utrditev svojega položaja nasploh in pa svojo rehabilitacijo. Za doseglo tega so se poslužili gesel, ki so Nemcem zelo prisluhili njegovo zmago. Z naknadno vključitvijo Nemčije v Zahodnoevropsko zvezo in NATO, potem ko je Zahodnoevropska obramna skupnost propadla, se je dolgotrajno vprašanje okrog nemške oborožitve zaključilo.

Obdobje mednarodne pomiritve, ki je zatem nastopilo, pa je le še bolj okreplilo občutek v nemškem narodu, da se je z oborožitvijo uveljavilo samo nekakšno nujno zloto, ki pa se v novih pogojih ne bo moglo izraziti v hujši obliki. Bržas to deloma drži, na vsak način pa je treba v primeru Nemčije vselej ohraniti primerno budnost. Socialdemokratske zahteve po ureditvi odnosov s SZ, bi vsakek dobrino prispel k odpravi nevarnih teženj, ki so v Zahodni Nemčiji omogočila kontrolo najhujših bolezni.

Zraven tega se je v tej polemici pojavilo tudi vprašanje konstitucionalnosti, in sicer, ko so socialdemokrati ob prilici parlamentarnih debat glede ratifikacije pariških in bonnskih sporazumov, zadavajoči vključitev Nemčije v Zahodnoevropsko obrambo skupnosti ter priznanje njenega predmeta nemškega vojaškega nasilja. ZDA so takoj, že v septembetu istega leta, predložile svetu atlantskega pakta, da se bonnska republika znotra v oboroži. Hkrati si ni težko zamisli, kako je šlo v radu tudi vsem tistim bivšim nemškim generalom in nacistom, ki so še vedno stali na stališču, da more samo močna nemška armada zagotovi Nemčiji vlogo braniteljev zahodne civilizacije pred boljevalsko nevarnostjo in pa vloga prve sile v Evropi, to rej nekako tako, kot si je to zamislil Hitler.

Svede se je vse to nujno

moralno odzriti tako in med-

naroden merilu kot tudi v

v notranjem političnem življenju Zahodne Nemčije. Zakaj, v tem ni šlo samo za navedeno tehnično-vojaški problem, ki bi v splošnosti ne moreg povratiči več kot toliko prahu, marčev za politično vprašanje največje važnosti, bodisi v mednarodnem kot nemškem merilu. Predvsem zaradi obveznosti, ki so bile sprejeti v Postdammu in na osnovi, katerih se je bila predvidela demilitarizacija Nemčije. S prejetjem možnosti potrobozitve ter vzpostavljanje nove nemške armade, v Zahodni Nemčiji pa bi morale zahodne sile dočela spremeti svojo, ne omemljene mednarodne pogodbe vezano počitko za Nemčijo.

Za združitev, ki so s kemično vidika povsem enaki, je v tem, ki so bile sprejeti v Postdammu in na osnovi, katerih se je bila predvidela demilitarizacija Nemčije. S prejetjem možnosti potrobozitve ter vzpostavljanje nove nemške armade, v Zahodni Nemčiji pa bi morale zahodne sile dočela spremeti svojo, ne omemljene mednarodne pogodbe vezano počitko za Nemčijo.

Za združitev, ki so s kemično

vidika povsem enaki, je v tem,

ki so bili pripravljeni spremiti svoje negativno stališče do ponovne oborožitve in

zahodne sile, ki so bili v primeru, da je bila postavljena na

zahodni občutek, da so bili

zahodni občuti, da so bili

